

Katarína Soyka
**Sklený
vrch**

HYDRA

Katarína Soyka

SKLENÝ VRCH

Katarína Soyka
SKLENÝ VRCH

© HYDRA 2012

© Katarína Soyka 2011

Grafická úprava:
Lukrécia Schiller

Návrh obálky:
Eva Vlašičová

Jazyková úprava:
Mária Zajacová

Vydal:
www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené.
Prvé vydanie.

ISBN 978-80-970753-2-3

„Alvea!“ zavolal na ňu, keď zbierala bylinky pre chorých. Neboli obyčajné, nie každý človek ich dokáže nájsť, a predsa ich môžu použiť, lebo aj bežní ľudia o nich vedia. No nájsť a natrhať ich v správnom čase, to jest o polnoci, nie je práve jednoduché.

Pozrela na neho a zarazila sa. Bolo to už dávno, ale stále ho milovala. Stál tam, veľmi sa nezmenil, a predsa to nebol on. Bol mŕtvy. To, čo viedlo jeho mŕtve telo, takmer nezbadala. Zvláštna, veľmi nenápadná mágia. Drobné magické stopy, len celkom malé bodky, niekto ho ovláda.

„Čo ťa sem priviedlo?“ opýtala sa, ale nepristúpila bližšie. Niečo ju držalo ďalej od neho. Predtucha alebo len nedôvera voči neznámym stopám mágie.

Stál, premýšľal nad nečakanou otázkou. Čo ho sem priviedlo?

Niečo v ňom sa pohlo, vyrazil dopredu, musí sa jej dotknúť.

„Stoj!“ okríkla ho a on zmätený zastal. Toto je predsa Alvea, žena, ktorú miloval.

„Kto ťa sem poslal?“ vyzvedala, keď videla, že má nad ním nejakú moc. Jeho skutočné ja, to čo z neho ostalo, ju ešte stále milovalo.

„Neviem,“ odpovedal podľa pravdy, ale jeho mŕtve telo sa opäť pohlo o kúsok dopredu.

Pokývala hlavou, pochopila, je to tu, je čas a pre istotu ustúpila o pár krokov dozadu.

„Opustil si ma,“ snažila sa prebudiť jeho mŕtve ja.

Zastal.

„Nechcela si ísť so mnou, mala si svoj osud,“ bránil sa.

Jeho telo sa opäť posunulo dopredu.

„Levius,“ použila jeho meno, aby ho upútala a znovu zastavila.

Podarilo sa jej prekuknúť cudziu mágiu v jeho tele, zistila ako ju odstrániť a zastaviť ho. Teraz už navždy. Ale kedysi ho milovala, a nebola jeho vina, že ju opustil, to ona ho odmietla. Tvrdila, že ak si má vybrať medzi ním a svojim osudom... Urazil sa a zmizol tak, ako dúfala. Viac ho nevidela, až teraz. „Odpusť, naozaj som Ťa milovala. Ale ja som len človek a ty, si strážca lesa, nepatríme k sebe. Našiel... našiel si si družku?“

Darilo sa jej, táto debata ho vtahovala do tela; jeho dušu, jeho pravé ja, ktoré niekto niekde spútal a prinútil k posmrtnému otroctvu. Takmer jej ožival pred očami.

„Našiel,“ odpovedal, ale keď videl, že ju to zranilo, dodal, „no nikdy som ju nemiloval ako teba, a ona to vedela.“

V jeho pohľade sa zaleskla iskra života, ale jeho telo opäť postúpilo o krok dopredu.

„Máme dcéru!“ vykrikla, aby ho zastavila. Potrebovala, aby sa vrátila celá jeho duša, chcela ho zachrániť. Nie pred smrťou, na to už bolo neskoro. Len pred potupným otroctvom. Trhlo ním.

„Dcéru?“ v tvári sa mu objavil náznak smútku. „Dcéru,“ konštatoval a zvesil hlavu. Keď na ňu opäť pozrel, stekali mu slzy po tvári.

Je tam, potešila sa, ale on ďalej plakal.

„Viem, prečo som tu,“ sadol si na miesto, na ktorom ešte pred chvíľou neisto stál, bojujúc s vôľou vlastného tela ovládaného cudzou mágiou. „Mám na teba zoslať magickú chorobu, lebo Bojan si myslí, že si nebezpečná. Len nevie ako.“

Bojan. Vedela, že existuje, ale nepoznala jeho meno, meno svojho nepriateľa. Našťastie ani on ju nepozná a nevie, prečo je nebezpečná. Vidia sa navzájom, no nič nie je jasné, ani isté, bu-

dúcnosť nikdy nie je jednoznačná. Snažila sa na seba upriamiť jeho pozornosť, aby ho zmiatla, snažila sa získať čas.

Bojan ju podcenil, ona vie zničiť túto chorobu, ale zničí tým aj svojho milého. Aj tak už je mŕtvy.

„Alvea,“ vytrhol ju z myšlienok, „mám dcéru, je to dieťa Lesa. Slúbil mi, že, ak splním túto úlohu, nechá ju nažive. Je v jeho zajatí, mám o ňu strach.“

„Ako ste sa k nemu obaja dostali?“ nechápala. Nevedela si predstaviť, že by opustili Les. Bytosti Lesa boli vždy dosť silné, aby sa ubránili, či už pred ľuďmi alebo čarodejníkmi. Prečo by mali padnúť do rúk niekoho, koho strážia na Vrchu?

„Vládne mŕtvym. Zatiaľ ho držíme na mieste, ale on sa snaží prebojovať von. Kým my strácame, jemu sily pribúdajú. Trvá to pridlho. Moja dcéra chcela s ním vyjednávať. Naoko rešpektoval bielu zástavu a zastavil boje. Nechal poslov vstúpiť na svoje územie. A potom ich zajal. Nič mu nie je sväté. Keď zistil, že je moja dcéra, poslal odkaz. Šiel som k nemu dobrovoľne, chcel som ju vyslobodiť. Slúbil, že ju prepustí výmenou za mňa. Zabil ma a ju si ponechal ako zajatkyňu. Nedá sa mu veriť. A predsa som dúfal, že aspoň teraz dodrží slovo,“ myšlienky na dcéru oslobodili jeho uväznenú dušu.

Alvea okamžite zhasla všetky stopy mágie v mŕtvom tele, to sa bez slov zosunulo na zem. Podišla k nemu bližšie, už jej nič nehrozilo. Pred ňou ležalo bezduché telo. Bez mágie ostalo len pár kostí, ktoré ho ničím nepripomínali. Duša sa oslobodila, ale nevráti sa do Lesa, musela by ho tam zaniest'. Len tak funguje znovuzrodenie.

Na to nemá čas. Cesta je ďaleká a nebezpečná. Musí zmiznúť. Bojan ju sleduje, mohla by všetko pokaziť. Nie je to ona, kto zachráni svet. To dokáže Kráľovná bielej mágie. Nesmie jej stáť v ceste.

Pobozkala ho a pohladila.

„Odpusť, viac pre teba nemôžem urobiť,“ zobrala bezvládne kosti a pochovala ich pri domčeku, v ktorom bývala s Mirkou, chcela ho mať blízko.

„Zbohom, láska moja, čoskoro sa k tebe pridám, je čas.“

Hneď ráno oznámila Mirke, že ju navždy opustí, jej život sa naplnil. Mirka tomu neverila. Utešovala ju, že je len unavená, potrebuje nabrat' síl. Liečili ako každý iný deň a večer sa ako vždy uložili každá na svoju posteľ pod oknom. Tma pohltila les, v kozube dohorieval plamienok. Alvea počkala, kým Mirka pokojne zaspí, aby sa vydala do rúk smrti.

„Pôjdem,“ povedala, ale nie nahlas. So smrťou netreba používať slová. „S akou tvárou ma budeš vypevádzat' na poslednej ceste?“

„Levius?!“ vykrikla od radosti. „Naozaj vieš človeka potešiť.“

„Nie som Smrť. Dostal som povolenie osobne ťa vypevadiť.“

„To si ty, Levius?“ pohladila ho po krásnej tvári. „Nemohla som ti dopriať znovuzrodenie, nemohla som ju ohroziť,“ ukázala na dievča ležiace na posteli pod oknom.

„Netráp sa, už budeme spolu. Nevedel som...“ pozrel na dievča, „nebude sklamaná, že ju opúšťaš? Myslíš, že to zvládne?“

„Sklamaná bude, ale inak to nešlo. A či to zvládne? To už je na nej, nás už to trápiť nebude. Urobili sme, čo sme mali,“ postavila sa, chytila ho za ruku a navždy zmizli. Na posteli ostalo ležať len Alveine unavené, prázdne telo.

„A práve prichádza,“ povedala, otáčajúc sa k dverám s rukami vystretými na privítanie plnou náručou, „môj syn.“ Znelo to hrdo.

Otočila som sa tým smerom a zbadala ho. Vysoký, urastený muž s kučeravými, na koncoch slnkom vyťahnutými vlasmi a krásnymi prenikavými modrými očami, ktoré vynikli vďaka tmavému obočiu a rovnako tmavým mihalniciam. Vpravo pri kútiku úst čiaračka, drobná vráska, často sa uškŕňa. Sebavedomie z neho kypelo.

Sklopila som oči a začervenala sa, lebo ma pristihol, ako ho pozorujem. Uškŕnul sa.

Postavu mal pevnú a cez porozhalenú košeľu sa mu vzdúval svalnatý hrudník.

„Mami!“ vykrikol a tuho ju objal. Potom sa akoby spamätal, kľakol na koleno a božkal ju na ruku, „Vaša Výsosť,“ neznelo úctivo, skôr akoby mu to oslovenie bolo smiešne.

„Dobre, dobre,“ dvíhala ho zo zeme, „chcem ti predstaviť toto zázračné žieňa, ktoré ma dostalo z najhoršieho a čo je ešte zaujímavejšie,“ schválne urobila dramatickú pauzu, „je to Alveina chovanka,“ dokončila nadšene.

Drzo na mňa pozrel, doslova ma prehodnotil od hlavy po päty a zasa sa uchechtol: „Takže mi môže jednoducho počať. Nemal by som nosiť nejaké ochranné amulety alebo čo?“

„No, len no, buď slušný!“ napomenula ho zo žartu matka. „Vedma Mírka mi práve nielen zachránila život, ale aj vrátila radosť do života. Takže sa môžem vrátiť k svojim vládárskym povinnostiam a ty k svojej neviazanej zábave, ale,“ načiahla sa za ním, lebo keď začul posledné slová, rozbehol sa so širokým úsmevom k dverám, „ešte ťa predsa len čaká jedna povinnosť!“

Zastal, akoby s obavami, len váhavo sa otáčal naspäť k matke.

Zvážnela: „Prišiel Gottfriedov zmocnenec, musím s ním rýchlo niečo prejednať, lebo večer budem s Mirkou pokračovať v terapii. Tak som ťa chcela poprosiť, aby si našej vedme ukázal krásy paláca,“ prosebne sa na neho usmiala a pozrela na mňa. „Mirka, zlatko, nehnevaj sa. Je to veľmi dôležité a len vďaka tebe sa tomu vôbec ešte môžem venovať. Stretneme sa pri západe slnka na našom starom mieste.“ Ukázala na syna: „Vie byť aj milý, ale schováva to.“

„Slečna,“ povedal zdôrazňujúc to slovo, aby bolo jasné, že on ma ako vedmu neberie, a že je jasné, že som slečna. Nastrčil rameno, pričom sa mierne predklonil a druhou rukou naznačoval k dverám. Prešla som okolo neho, akoby som ponúkané rameno nezbadala, niečo ma na ňom dráždilo a hnevalo. Vyprskol od smiechu, pobehol, aby mi zobral ruku a vložil si ju pod rameno.

„Rigor, ale slušne,“ okríkla ho ešte matka, ale už bola myslou niekde inde. Niekde, kde sa riešili vážnejšie problémy, ako moja urazená hrdosť.

Vôbec som nevedela, ako sa mám správať. Kráľovná Jaroslava mi bola blízka, skoro ako matka. Ale bola som ďaleko od toho, aby som tohoto muža nazývala svojim bratom. Bol neskutočne príťažlivý a sebavedomý, a práve tá jeho namyslená sebaistota ma dráždila a hnevala.

Trochu sme sa vzdialili od matkiných dverí a už ma schytil za ruku ako malé dieťa a ťahal behom niekam preč: „Poď, ukážem ti, čo ja považujem na našom paláci za najkrajšie.“

Neviem, či som mala kričať alebo zastať ako mulica, ale kým som zvažovala možnosti, prebehli sme bielymi kamienkami vysypaným nádvorím a už sme stáli pred veľkými ťaž-

kými dverami z dreva, po stranách zdobenými čiernym kováním.

Tu som to nepoznala, nebol dôvod sem zájsť. Zvykla som sa túlať po zámku, ale vyhľadávala som predovšetkým záhradu, kde sa okrem záhradníkov nikto nepotuloval, jazierko, ktorého pokojná hladina mi vnášala mier do rozbúrenej, nešťastnej duše a neďaleký les. Tam ma nikto nehľadal, a nebola veľká pravdepodobnosť, že niekoho stretnem.

Za ťažkými dverami sa otvoril obrovský priestor s vysokým stropom, plný do pol pása obnažených mužov. Niečo ako šermiareň či cvičebňa, kto sa v tom vyzná. Muži spolu zápasili, a keď nás zbadali, všetci, akoby uťal, zastali, ich pohľady spojčili na nás.

„Nenechajte sa rušiť, páni. Jeho Výsosť ma požiadala, aby som tuto vedme,“ žoviálne zdôraznil, „ukázal krásy nášho paláca a ja, ako iste viete, práve toto miesto považujem za najkrajšie. A zároveň nezmeškám svoj tréning.“

Pobehol do vnútra, strhol zo seba košeľu, šmaril ju do kúta a chopil sa meča. Naznačil výpad, ale napadnutý rytier ho včas s úsmevom zachytil.

Už sa smiali všetci. Niektorí sa vrátili k pôvodnej činnosti, iní ma zvedavo pozorovali. Aj on sa na mňa obzrel a s úškrnom podpichovačne dodal: „Sú to samí šľachtici, samá lepšia spoločnosť, stačí si vybrať,“ rukou ukázal na zapotených mužov, drzo mi hľadel do očí a vyzývavo sa smial.

Prvýkrát v živote som pochopila, čo znamená „vzkypela v ňom zlosť“. Celkom bez rozmyslu som k nemu pristúpila príliš blízko s úmyslom vykričať mu do tváre, ako sú mi tie jeho tituly ukradnuté. Ale od hnevu mi slová uviazli v hrdle a ja som len zlostne dupla nohou a zutekala. Ohromne som ho pobavila a zabávali sa úplne všetci. Prebehla som palácovým nádvorím,

ktoré som za tie tri mesiace celkom dobre poznala. Práve som sa nedobrovoľne oboznámila s pánskou časťou dvora.

Chcela som ujsť do lesa, to je vždy moje útočisko. No v poslednej chvíli ma zlákalo jazierko, kde som pred západom slnka s obľubou sedávala. Záhrada plná starostlivo pestovaných ruží a kvetín od výmyslu sveta pomaly mizla medzi stromami ovocného sadu, ktorý sa strmo zvažoval dolu k jazierku. Plávali v ňom okrasné rybky. Nikto ani netušil, aké skutočne živé to jazierko je. Priveľa krásy ľuďom unikalo. Neboli schopní pozastaviť sa a naplno rozhliadnuť okolo seba. Pani jazierka mi na hladine zazrkadlila svoj pozdrav, ja som len nemo kývla hlavou. Vždy ma upokojoval pohľad na vodnú hladinu. Sadla som si do trávy a chrbát oprela do strmo sa zvažujúceho brehu.

S hlbokými výdychmi som špekulovala nad tým, ako som si mohla čo i len pomyslieť, že je očarujúci. Bol to namyslený, neúctivý, drzý, naničhodník! Cítila som sa nahnevaná a ponížená.

Len veľmi pomaly sa mi stabilizoval dych a upokojovala myseľ, lebo som sa rozhodla, že to nechám na prírodu, a nebudem nič riešiť. Nechcela som plytvať mágiou na niečo, čo som si ani nemienila pripustiť, totiž, že ma vytočil. Svoje schopnosti používam na dôležitejšie veci.

Znovu som zapochybovala, či bolo správne Jaroslave tak veľmi dôverovať a všetko prezradiť. To, ako dokážem vnútorným zrakom vojsť do človeka a ošetrovať ho alebo len upokojiť, keď sa rozčúli, či nahnevá. Nepotrebujem bylinky, lieky, vôbec nič. Potrebujem sa len sústrediť na to, čo vidím v jeho vnútri.

Alvea, moja náhradná matka a učiteľka, ma celý život učila nič neprezrádzať. Vždy konať tak, aby si to ľudia mohli prirodzene vysvetliť. Lenže bola to práve ona, kto ma poslal za

kráľovnou. Boli kedysi ako sestry. Prečo by ma po svojej smrti za ňou posielala, keby jej nedôverovala?

Keď som v to ráno konečne prijala skutočnosť, že naozaj umrela, rozbehla som sa lesom rozhodnutá trápiť svoje telo únavou, aby duša toľko nevzlykala. Blúdila som, neschopná myslieť na iné. Stále sa mi v hlave opakovali jej slová: „Môj život sa naplnil, ďalej pôjdeš sama, Mirka.“ Myslela som, že je len vyčerpaná, že to prejde.

Žili sme v drevenom domčeku na okraji lesa, v jedinej izbietke, kde neustále horel oheň v kozube, aby sme kedykoľvek mohli pripraviť bylinky. Ľudia v dedine ani netušili, že som čarodejnica. To Alvea sa postarala, aby to nevedeli. Vážili si ju, keď sa ujala najdúcha, dievčatka, pohodeného v lese, začala ho do liečby. Považovali nás za čudáčky, ale nám to tak vyhovovalo. Každý chorý si nás našiel, zdravý sa nám radšej vyhýbal. Len zvieratá sa nechávali liečiť bez problémov, jednoducho čarami. Náš život sa mi páčil. Myslela som, že to takto ostane navždy. Stále nedokážem pochopiť, prečo ma opustila.

Začula som kroky, jemné, ženské, mne už dobre známe, ale neotočila som sa.

„Mrzí ma to. Rigor sa, zdá sa, k ženám správať skutočne nevie. Myslím, že mu čoskoro pristrihnem krídelká a ožením ho, však on sa naučí,“ hovorila, ospravedlňujúc sa a sadajúc si ku mne na zem do trávy. „Nemala som na neho veľa času, keď zomrel jeho otec. Chlapské záležitosti s ním prejednávali leda tak vychovávateľky a učitelia šermu, jazdeckta a iných hlúpostí. Čo ti urobil?“ objala ma okolo pliec a pozrela na mňa spýtavo.

Hľadela som jej do očí a zrazu mi to všetko prišlo smiešne. Cez slzy smiechu som vysypala: „Zaviedol ma do šermiarne plnej polonahých rytierov.“

Smiala sa aj ona, ale myslím, že skôr nakazená mojím smiechom, než že by ju príhoda skutočne zabavila.

„To mu teda musím poriadne vytknúť.“

„Tak vy sa tu dobre bavíte a ja vás hľadám po celom paláci,“ povedal naoko podráždene zadýchaný Rigor. Takže po paláci sa skutočne prebehlo.

„S tebou si to ešte vybavím, synku,“ pozerala na neho vyčítavo, snažiac sa zadržať smiech, „ale teraz už tvoj čas vypršal. Vrátime sa na svitaní. Budeš ma čakať na cestičke do lesa.“

„Nemal by som ísť radšej s vami?“ vyzeral ustarane.

To jeho mamu pobavilo: „Už tri mesiace sa po nociach takto zabávame, a ako vidíš, naozaj nám to prospieva.“

Ukradomky na mňa pozrel, ale ja som ho hrdo odignorovala.

„Ako som povedala, na svitaní,“ zdôraznila, vystierajúc ruky, aby ju zdvihol zo zeme.

Keď potom podal ruku mne, tvárila som sa, že ju nevidím a vstala som sama. Detinské, ale nemohla som inak. Neusmial sa, ani len neuškrnul, jeho obavy o mamu boli skutočné.

Jaroslava si ma chytila okolo pliec a vybrali sme sa do lesa. Sprevádzať nás len pohľadom, našťastie.

Akonáhle sme vstúpili medzi stromy, bolo mi ľahšie. Ťažoba všetkej tej ľudskej prítomnosti zo mňa opadla. Hneď sa mi voľnejšie dýchalo a cítila som sa opäť slobodná. Sem patrí. Lesné bytosti ma nemo zdravili, ja som s úsmevom odpovedala. Nič sme nehovorili, tu sa komunikuje bez slov.

Túlali sme sa lesom, brodili trávou a zhlboka dýchali. Kráľovná dokázala mlčať, na nič sa nevypytovala. Každý strom má svojho strážcu, ducha, ktorý s ním splyva, žije s ním. Ľudia o niečom takom nemajú ani potuchy. Keby väčšmi rešpekto-

vali lesné pravidlá, mohli by bez obáv vchádzať do lesa a odchádzať obohatení.

Strážca voňavej borovice ma očakával, padli sme si do oka od prvej chvíle, obľúbila som si ho. Aj on sa tešil z našej prítomnosti. Roztvoril náruč, aby nás privítal, povolil nám čerpať energiu z jeho stromu. Sadla som si a oprela sa o kmeň, nemo si prisadol. Jaroslava o jeho prítomnosti nemala ani potuchy. Zavrela som oči a zaklonila hlavu. Nohy mi splynuli s koreňmi pod zemou a telo zapulzovalo novou energiou. Stala som sa súčasťou stromu, súčasťou systému, ktorý prúdil od koreňov po vetvy a zasa spať. Strom nás prijímal, srdečne pulzoval životom a delil sa s nami o slnko, aj vodu, o všetko, čo počas dňa získal. Ja som mu neostávala nič dlžná. Za iných okolností by som s ním vedela splynúť naveky. Ale nenarodila som sa ako dieťa lesa, som človek. Hoci Alvea ma v lese našla.

Jaroslava si bez slova prisadla, nič som nemusela vysvetľovať. Nepotrebovala vedieť, ako sa to deje. Podstatné bolo, že cítila, ako sa do nej vlieva nová sila. Stačilo zavrieť oči a nechať sa odnášať na vlnách energie, ktorá pulzovala všade okolo nás.

Kráľovná ma v tom pravom zmysle slova nepotrebovala. Chorobu sme zahnali už dávno. Potrebovala len obnoviť sily, doslova zvyknúť si na zdravie.

Naozaj mala na mále a nečudo, že sa lúčila so svetom, keď som za ňou prišla. Bola na tom veľmi zle. Bez pomoci by túto nemoc neprekonala. Ale asi ani netušila, ako veľmi pomohla ona mne, keď som stratila najbližšiu bytosť na svete. Bola by som sa umárala žiaľom. Na smrť chorá kráľovná ma dostala zo sebaľútosti, vrátila mi chuť do života. Cítila som sa potrebná.

Jej zámok nebolo ťažké nájsť. Už z diaľky spoza vysokých múrov trčali dve špicaté veže obklopené hustými stromami. Bola ešte tma, len mesiac osvetľoval veže do biela. Pôsobili bel-

šie ako v skutočnosti. Až o niekoľko dní neskôr som si uvedomila, že majú príjemnú pieskovú farbu.

Strážnik so mnou cez okienko nevrlo rozprával, rozospatý a prekvapený, že sa niekto odvážil prerušiť ho uprostred spánku. Keď začul, že ma posielala Alvea, okamžite ma vpustil dnu a niekam zmizol. O pár chvíľ prišla pre mňa slúžka. Zobrala ma rovno do spálne chorej kráľovnej.

Zblížili sme sa. V jej blízkosti som mala pocit, že je so mnou Alvea. Pomáhalo mi to zabudnúť, že už nie je medzi nami. Alebo skôr zmieriť sa s jej neprítomnosťou.

Chorobu som musela okamžite zastaviť a to magicky. Inak by mi kráľovná zomrela pred očami. Ďalej som postupovala opatrne. Každý deň pila moje bylinky, nakoniec som nasadila liečbu v lese.

Dnes je Jaroslava zdravá, teraz už ju neliečim, len vylepším, aby som oplatila lásku a starostlivosť, ktorou ma obklopila. Pustila som sa do jej vekom opotrebovaných kostí, moja myseľ vyplňala popraskané miesta, dlhšie vydržia.

„Kam pôjdeš, keď so mnou skončíš?“ vytrhla ma z myšlienok.

„Presne ani neviem,“ snažila som sa vrátiť do sveta ľudí, tí majú vždy nejaké konkrétne plány a cítia potrebu sa o nich rozprávať.

„Alvea ti nepovedala, kam máš ísť?“ čudovala sa. Alveu pri dobre poznala.

„Ale áno. Povedala, že keď nebudem vedieť kam, mám zájsť za tebou!“ zasmiala som sa. Alvea ma vždy upozorňovala, že keby sa čokoľvek prihodilo, mám vyhľadať Jaroslavu, je to blízka bytosť.

„No, to ma veľmi teší, ale jediné čo ti ja môžem ponúknuť, je toto,“ ukázala s rozpriahnutou náručou na svoje majetky.

Skúmavo som na ňu hľadela, zasa raz tá neistota, koľko môžem prezradiť. Vždy musíme byť opatrné, keď sa rozprávame s obyčajnými ľuďmi. Lenže Jaroslava nie je len taký neznámy niekto, jej predsa môžem dôverovať.

„Mám hľadať Sklený vrch.“

„Sklený vrch? A čo by tam malo byť?“ vyzvedala so záujmom.

„To neviem. Mal by sa tam naplniť môj osud,“ odtušila som.

„To je celá Alvea! Vieš, tomuto som nikdy nerozumela. Keď sme spoznali môjho muža, mali sme, myslím, rovnaké šance. Dokonca ju asi miloval viac než mňa. Jedného dňa bez rozlúčky zmizla. A vieš, aký mi zanechala odkaz? Každý musí naplniť svoj osud! Asi by som jej mala byť vďačná za prekrásny život po boku milovaného manžela, ale vieš si predstaviť, že ma sem-tam zaskočí pocit neistoty, či by som bola tá pravá, keby neodišla? Háďaj, kedy sa znova objavila? Keď sa mi narodil Rigor! Z ničoho nič sa objavila na zámku.“

„Vedela o ňom?“ vyzvedala som.

„Myslím, že sa to nejako dozvedela. Veď vieš, hovorila, že vidí veci. Vycítila, že je čas byť krstnou mamou!“ zasmiali sme sa.

„A viacej ste sa nestretli?“ zaujímalo ma.

„Nie, viac som ju nevidela,“ povedala smutno, „ale o tebe som sa dozvedela, a vôbec nie náhodou. Sama sa o to postarala. Prišiel k nám starý bohatý kupec a povedal, že Alvea má chovanku. Splatil jej tým nejaký dlh. Veľmi ma potešilo, že už nie je sama.“

Začínalo svitať, zodvihli sme sa. Jaroslava má na zámku kráľovské povinnosti, po noci v lese odchádza nabitá energiou. Ja sa cez deň obyčajne len potulujem. Odkedy je zdravá, nemám tu toho veľa na robote.

Mohla Alvea vedieť, že ma Jaroslava bude potrebovať, alebo existuje iný dôvod, prečo ma za ňou poslala? A ten Sklený vrch, kde sa má naplniť môj osud, mám teraz chodiť od mesta k mestu a vypytovať sa? Mám sa ponáhľať, alebo postačí, ak sa budem pomaličky túlať svetom a približovať k tomu miestu?

Nechcelo sa mi na zámok. Svitne biely deň, všade bude plno ľudí so svojimi starosťami a povinnosťami, nepatrím k nim.

„Ja nepôjdem,“ povedala som. „Radšej ešte ostanem v lese,“ chcela som sa s ňou rozlúčiť, nebudem jej chýbať. Ak ostanem sama v lese, odvážia sa ku mne zvierať.

„Neboj sa ho, nedovolím, aby ťa urážal. Predsa nebudeš spať v lese!“ posmeľovala ma.

Hrozne ma tým zaskočila. Na Rigora som ani nepomyslela, ale keď mi ho takto pripomenula, rumencom mi zahorela tvár.

„Nie, to nie. Ja... ja naozaj radšej ostanem tu. S Rigorom to nemá nič spoločné,“ bránila som sa ako o život.

„Dobre, ako chceš, ale aspoň ma vyprevad' z lesa, lebo myslím, že bez teba by som sa tu tak dobre a bezpečne necítila.“

Hanba mi, na to som ani nepomyslela. Bežne sa ľudia v lese skôr necítia bezpečne, a už vôbec nie za tmy, slnko sa len nesmelo predieralo na oblohu. A priznajme si, les ľudí vníma ako narušiteľov, nechová sa priateľsky.

„Samozrejme, ja na to zabúdam.“

Zobrala som ju pod pazuchu a vyviedla z lesa.

Rigor stál na dohodnutom mieste, úporne hľadel medzi stromy, aby nás zbadal. Jeho prižmúrené oči sa snažili rozrážať tmu, až nepokojne prešľapoval. Keď sa mu to konečne podarilo, spokojne sa usmial a mávol: „Konečne divožienky, už som

sa bál, že sa vám voľačo prihodilo. Tak ako, pretancovali ste celú noc?“ hovoril mne, ale odpovedala jeho matka.

„Tak sa teda necítim, skôr naopak, teraz mám chuť tancovať!“ pustila ma a utekala akoby tanečným krokom zavesiť sa do ramena svojho starostlivého syna. Keď ho otáčala k zámku, ja som sa vybrala späť do lesa.

„...oona s nami nepôjde?“ otáčal hlavu, aby na mňa ešte videl.

„Jej daj pokoj. Má voľno, koľko bude potrebovať a môže si robiť, čo chce,“ odtiahla ho ešte ďalej a viac jej ma nezaujímali. Tešila som sa na spánok medzi svojimi, nie žeby som ho potrebovala, chcela som si ho užívať.

Zvalila som sa do machu, milujem naozajstný spánok. Dokážem regenerovať aj svojimi silami, takže spánok v podstate nepotrebujem, ale prirodzený spánok je predsa len čosi iné. Je oveľa osviežujúcejší, mám z neho dobrú náladu.

Keď som sa prebrala, bolo popoludní. Stála nado mnou srnka so zlomenou nohou a čakala, kým sa preberiem. Zvieratá sú oveľa ohľadupľnejšie než ľudia, nikdy by mi nasilu neprerušovali spánok. Spánok je niečo posvätné. Jej bolesť jej nepripadá taká naliehavá, aby prerušovala túto posvätnosť.

Ranené zvieratá vždy vycítia, že som na blízku a neváhajú vyhľadať moju pomoc. Schádzajú sa pri mne tvory, ktoré by sa bežne nikdy k sebe nepriblížili. Tu platí akési prímérie, dohoda, ktorú nikto nevyslovil. Vlk nezožerie barana, líška neuchmatne bažanta.

Privieram oči, keď vnikám do raneného tela. Nemusím, len ma ruší skutočný pohľad na nepodstatné veci. Nejaká moja časť, niečo nehmotné, sa odo mňa oddelí a plaví riečiskami žíl a tepien. Prestanem vnímať okolie, v hmotnom svete pre-

stanem existovať. Zostáva len telo, ktoré síce cíti, čo sa okolo neho deje, ale nie je to dôležité. Dôležité je odstrániť bolesť a jeho príčinu. Počujem, kde telo raneného kričí, ale nie ušami. Cítim jeho bolesť a okamžite utekám na pomoc, ale nie nohami. Pohľadím ranené miesto a ono sa uzdravuje. Niekedy zvädzam boj, keď choroba priveľmi ovládla telo, a nechce sa ho vzdať. Musím nájsť jej najslabšie miesto. Ešte som sa nestretla s chorobou alebo poranením, ktoré by som nevedela odstrániť. Prasknuté srdce zošijem, zlomenej kosti vrátim pôvodnú pevnosť. Ponáhľam sa, aby som zasiahla skôr, ako smrť telo označí. Z tela odchádzam unavená. Musím regenerovať, aby som vládala znášať svoju hmotnú podstatu.

Posadila som sa a nechala svoj vnútorný zrak, nech vojde do srnky. Okamžite som ju zbavila bolesti. Páči sa mi rozhovor bez slov, cítiť sa šťastná, že som pomohla a pocítiť vďačnosť za pomoc. Pred zvieratami sa báť nemusím, môžem byť sama sebou aj so všetkými zázrakmi, ktorých som schopná. Očakávajú, že zasiahnem, a nečudujú sa, ako som to dokázala.

Nebol problém pospájať polámané a roztrieštené kosti. Mohla som ju zoceliť tak, ako to naozaj viem. Nemusím vymýšľať, ako som akože liečila, nemusím sa tváriť, že to potrebuje čas a lieky.

Nechápem, prečo sa ľudia nedokážu zmieriť s mojimi schopnosťami. Prečo ich nedokážu jednoducho prijať? Veď moju pomoc potrebujú.

Rozlúčila som sa s lesom, nastal čas vrátiť sa na zámok, hoci sa mi tam nechcelo. Vlastne som nikdy nemala v láske ľudskú spoločnosť v tom pravom zmysle slova. Áno, ľuďom sme pomáhali, ale žili sme na samôtke pri lese. Vyhľadávali nás len tí, ktorí to potrebovali.

Tu bolo ľudí priveľa a väčšinou ich trápili iné, neskutočné problémy. Aj tu sa na mňa usmievali a snažili sa byť so mnou za dobre, ale hlbšie sa so mnou nikto nespriatelil. Radšej sa mi vyhýbali, akoby sa tým mohli vyhnúť aj chorobám.

Rozhodla som sa, že oznámim odchod, poberiem sa svojou cestou. Jaroslavu som navštívila, je zdravá a teraz môžem nasledovať ten svoj osud.

Len čo som vstúpila do zámku, hneď ma služobníctvo odviedlo k stolu. Jaroslava bola pozorná a starostlivá hostiteľka. Nikdy nezabudla na môj žalúdok, na rozdiel odo mňa. Služobníctvo malo všetko pripravené, napäto sledovalo, či mi nič nechýba. Keď som dojedla, už ma ich pani očakávala vo svojej spálni, a ešte som ani poriadne nevošla, začala:

„Mám to,“ bola to rozhodne veľmi rozhodná žena, „pocestuješ do Starhradu! Je to niečo ako absolútne centrum našich kráľovstiev, možno by sa dalo nazvať hlavným mestom a povedzme si úprimne, Gottfried by nás mohol kedykoľvek anektovať, keby spôsob partnerského spolunažívania nebol výhodnejší pre všetky strany. Sú tam nielen najsilnejšie armády a najkrajšie ženy, ale predovšetkým najlepšie mozgy celého spoločenstva.“ Rukou mi pokynula k malému stolíku pri okienku, kde mala rozložené nejaké listiny a mapy. „Toto všetko vytvoril Rastislav Abafus! Pôjdeš za ním, dám ti tento odporúčací list,“ vyhrabala ho kdesi spod množstva papierov, „a ak ti on nepomôže, tak už naozaj neviem kto. Som si istá, že ťa minimálne naviguje správnym smerom, ak nie priamo na Sklený vrch, tak niekam, kde by o ňom mohli vedieť viac,“ pozrela na mňa rozziarená, akoby práve vyriešila všetky záhady sveta.

Mne to bolo viac-menej jedno. Ešte som si plánom hľadať Sklený vrch nebola istá, i keď posledné želanie zomierajúcej

zaväzovalo. Zabudla stanoviť, v akom termíne treba doraziť do cieľa, takže som to chápala ako celoživotné smerovanie. Niečo, čo jedného dňa musím splniť, ale hádam to nemusí byť okamžité. Keďže som momentálne aj tak nemala v pláne nič lepšie, zmohla som sa len na pokorné: „Ďakujem.“

„Nie, neďakuj. Najradšej by som ťa sama dopravila na Skleňný vrch, ale naozaj som o ňom nič nepočula. Rozhodne trvám na tom, že ťa na túto prapodivnú cestu vybavím,“ zaváhala, ale nakoniec našla to správne slovo, „kráľovsky!“

Niekedy som sa jej nadmerného nadšenia obávala.

„Urobím z teba dvornú dámu! A na cestu potrebuješ garde, nie je bezpečné, ani slušné, aby sa osamotená kráska potulovala po svete, takže Gertruda der Of ťa bude sprevádzať až do Starhradu. Tam sa potom sama rozhodneš.“

„Ale ja by som nerada... také starosti“ skúsila som váhavo protirečiť.

„Nie, pre mňa to nie sú starosti,“ zrazu sa jej vtlačili slzy do očí, „pre Alveu si bola ako dcéra. Nemusela ešte zomrieť.“

Toto sa mi zdalo najväčšmi pravda. Stále som len nemo vyčítala, že ma opustila z vlastnej vôle, akoby sa vymykala prírodným zákonom a bolo na nej, kedy sa rozhodne ukončiť svoju púť. Cítila som sa nepripravená na život.

„Koľko mohla mať rokov?“ opýtala som sa Jaroslavy, akoby ona mohla vedieť viac než ja. Trošku trpkou sa zasmiala: „To ani ja neviem.“

Pohľadila ma poruke a dotiahla k posteli.

„Len z toho, čo mi sem-tam prezradila, som pochopila, že je viac než staršia pani. Prežila vraj tri veľké lásky, čo viem, pochovala dvoch manželov, ktorí zomreli na starobu. To je jediný približný výpočet,“ na chvíľu sa odmlčala.

Trošku sa usmiala: „Asi ju to už nebavilo.“ Mňa pichlo pri srdci.

Nieкто zaklopal.

„Vojdi,“ povedala, stále ma držiac za ruku a hľadiac mi do očí. „Dostaneš dôležitú úlohu, Rigor. Pocestuješ do Starhradu,“ pomaly sa k nemu otočila. „Pôjdeš na dôležité jednanie ako následník trónu, včera sme to prejednali s Gottfriedovým zmocnencom, takže dostaneš inštrukcie a okrem iného budeš dbať o bezpečnosť mojich dvorných dám Miroslavy,“ kývla hrdo na mňa, „a Gertrúdy der Of,“ to meno zdôraznila.

Naozaj to na neho zapôsobilo, lebo si zlostne odrfrkol: „Nerád by som ťa tu nechal osamotenú, nemyslím, že budeš bezo mňa v bezpečí. Čo ak je to len úskok?“

Skočila mu do reči: „O tom sa my dvaja dohadovať nebude, platí rozhodnutie, ktoré schválili členovia Rady. A sama tu predsa nezostanem, zostane so mnou len celá moja armáda. To ty si budeš dávať pozor, a nielen na seba.“

Akoby len mimochodom pozrel cezo mňa, chcel ešte niečo dodať, ale nespokojne sa zvrtol na opätku a odišiel.

Pripadala som si hlúpo, akoby som sa mu vnucovala, čo som rozhodne nemala v úmysle. Práve som sa k tomu chcela vyjadriť, ale Jaroslava ma predbehla: „Cítim to ako svoju povinnosť. Usporiadam ples a uvediem ťa medzi dvorné dámy. Udelím ti šľachtický titul – už som ti pridělila domínum,“ mala naširoko roztvorené oči, nadšená svojim vlastným nápadom. Chcela som niečo namietajú, keď vyriekla: „Prekliaty les!“ zasmiala sa.

Keby povedala čokoľvek na tomto svete, bez zaváhania by som odmietla a ona to zrejme vedela. Ale Prekliaty les? Nikto nechcel Prekliaty les. A hoci patrilo do jej Kráľovstva, v skutočnosti nikomu ani patriť nebude. Ľudia do neho veľmi nevstupovali, lebo sa báli. Bol opradený množstvom neveriteľných príbehov

a povestí. Prekliaty les bol slobodný. Veľmi ma lákal, i keď bol pridaleko, takmer za hranicou Jaroslavinho kráľovstva, niekde pri Žigmundovej zemi. To miesto ľudia považovali za koniec civilizovaného sveta. Túžila som po ňom, nie ako po domíniu. Chcela som tam zájsť, cítiť jeho nespútanú energiu, vidieť tie povery na vlastné oči, nadýchať sa slobodného lesa. Možno by som návštevu Skleného vrchu predsa len mohla odložiť na neskôr.

„Pod jednou podmienkou,“ napadlo ma náhle.

Jej tvár dostala vyčkávaco-ostražitý výraz, tak som pokračovala: „Hneď po ceremónii si pôjdem obzrieť domínium.“

Hľadela na mňa vydesene, uprene sa snažila čítať v mojich očiach, v mojej duši a horúčkovito premýšľala.

„Ceremónia bude pokračovať plesom, a ten bude až do rána. Mala by si sa zúčastniť, nebolo by slušné... zároveň potom vyrazíte dosť skoro, jednanie s Gottfriedom je dôležité a možno sa dozvieš niečo o Sklenom vrchu. Nemohla by si návštevu domínia ponechať až po návšteve Starhradu?“ teraz už pokračovala rýchlejšie a ja som si pripadala hlúpo, akože robím okolky niekomu, kto si to nezaslúži.

„Dobre, prepáč,“ dostala som zo seba.

„Nie, neospravedlňuj sa. Samozrejme na návštevu máš právo, len ťa žiadam o strategický odklad,“ opäť sa usmievala, nadobudla predošlú sebaistotu, takto jej to znelo správne. A môj osud sa so mnou pohrával.

Jaroslava bola neskutočný manipulátor. Ceremónia, o ktorej skromne rozprávala, bola nádhera s plesom, na ktorý musela pozvať šľachticov zo široka ďaleka, a len ona sama vie, ako to dokázala. V tanečnej sále sa tlačili ľudia vyobliekaní podľa najnovšej módy, snažiaci sa nenápadne nápadne predviesť svoje majetkové pomery.

Mňa vyštafirovali do nádherných bledomodrých šiat, „skromne“ dozdobených jemnými bledomodrými perlami v zlate, čo malo zvýrazniť modrú farbu mojich očí a zlato mi zas, vraj, ide k vlasom.

Po celú dobu som sa cítila nepatrične ako bábka, ktorú posúvajú po pódiu. A potom prišiel prvý tanec, na ktorý ma „celkom isto z vlastnej vôle“ vyzval Rigor. Dobrovoľnosť tohoto aktu mi dával najavo mlčaním a jemne povýšeneckým pohrdaním. Jeho postoj ku mne som nechápala. Keď sme skončili, uklonil sa a potichučky zahundral niečo ako: „Tak si sa predsa dostala do šľachtického stavu,“ a odišiel.

Pochopila som, konečne som ho pochopila. Hlupák! Nemal ani najmenšiu predstavu, ako mi je ten jeho šľachtický stav ukradnutý. Našťastie som nedostala čas sa veľmi zaoberať svojou zúrivosťou, lebo ma o tanec požiadal Grof Alfody, a potom ďalší a ďalší, ktorých mená som si nezapamätala. Takto to šlo až do polnoci. Bola som unavená, ale nechala som to vyznieť, aby mi už dali konečne pokoj.

Rigor sa viacej na plese neukázal, čo ma urážalo ešte viac. Dobré, chce vojnu, bude mať vojnu!

Zachránila ma až Jaroslava, keď ma oficiálne ospravedlnila vzhľadom na zajtrajšiu cestu. Vyčerpaná som sa dovliekla na izbu, nebudem regenerovať, túžila som po oslobodzujúcom spánku. Nikdy som nemala slúžky a nechápala som, na čo by mi boli. Ale teraz som ich pomoc neskutočne ocenila, z tejto róby by som sa sama nevyzliekla ani do zajtra.

Uložila som sa s úmyslom okamžite zaspáť. Lenže s bežným spánkom to býva zložité. Neprichádza, keď mozog spracováva priveľa informácií. V posteli som sa prehadzovala a neustále riešila, čo som riešiť nechcela. Keď som začula prvé vtáčatá,

ako čvirikajú na vychádzajúce slnko, rozhodla som sa urýchlene zregenerovať, aby som zvládla cestu.

Jaroslava mala pravdu, Starhrad ma našťastuje, nech už to bude kamkoľvek. A bude skutočne lepšie, ak pocestujem ako dvorná dáma, než by som sa mala niekam dobíjať ako vedma. Nie všade vedmy rešpektujú. Sú miesta, kde ich raz za čas upalujú ako čarodejnice. Potrebujem sa trochu zorientovať, a potom sa vyberiem svojou cestou. Potom mi už bude Rigorov názor naozaj ukradnutý!

Ozvalo sa zaklopanie na dvere.

„Áno?“

„Madame Der Of,“ ozval sa pomerne prísny, ale hrdý hlas za dverami.

„Voľno,“ ozvala som sa neisto neznalá etikety.

O to, čo je správne, a čo nie, som sa viacej obávať nemusela. Madame Der Of bola známa strážkyňa dobrých mravov a prísna stará panna, celá vychudnutá, dokonca aj v tvári vysušená, akoby ani jej rybie oči nemali dostatok šťavy na život. Pery mala tenké a stiahnuté a chodila priveľmi vystretá, takže pôsobila skôr krčvito ako dôstojne. Oblečená bola tak, aby pokiaľ možno nebolo vidieť ani kúsok jej vlastného tela a podarilo sa jej zaodieť do šiat neurčitejšie, hádam šedejšie farby.

Mala na mňa svoj názor, ktorý sa vcelku zhodoval s Rigorovým, ale bola priveľmi poslušná a oddaná kráľovnej, aby mi to dala najavo. A tak našu cestu chápala ako poslanie pozdvihnúť niekoho, rozumej mňa, na vyššiu úroveň, rozumej tú jej, teda do lepšej spoločnosti.

Rigor s nami v koči necestoval, sprevádzal nás koňmo spolu s ostatnými mužmi a na Madame Der Of sa zdvorilo zabával. Vďaka tomu ma ušetril väčších konfliktov a ponížení. Pravdu povediac, Madame Der Of by zasa nedovolila, aby ma skutočne ponižoval, lebo nech už si o mne myslela čokoľvek, bola som dvorná dáma Jaroslavy, ktorú z hĺbky duše rešpektovala a milovala.

Cesta ubiehala v priateľskom duchu ignorácie mojej osoby Rigorom, pristavoval sa len na strane Madame Der Of, a ona sa s ním ako pravá dáma snažila komunikovať čo najmenej.

Spánok v kočiari bol nepríjemný, naozaj som ocenila, že naň nie som odkázaná. Z ľútosti som ukradomky, ale len veľmi jemne, odľahčila strpnuté končatiny Madame Der Of a... áno, priznávam, keď zaspal na koni, prešla som si aj telo Rigora. Nemohol zacítiť môj mentálny dotyk a zobudil sa svieži.

Za celú dobu ma ani raz priamo neoslovil, ani raz na mňa neprehovoril! Snažil sa tváriť, že tam nie som. O to viac bolo jasné, že vníma moju prítomnosť rovnako ako ja tú jeho.

Na Starhrad, nielen do mesta, ale aj priamo na hrad, sme mali doraziť o tri dni. Ale na druhý deň ráno sme si urobili zastávku v malom provinčnom mestečku Uľany. Bola to skôr dedinka, honosiaca sa titulom kráľovské mesto, kde všetky aj väčšie domy boli z dreva a len strážnica a väznica, čo bola tá istá budova, bola postavená z kameňa. Rigor považoval zastávku za strategickú, obyčajne sa rád dozvedel, čo sa deje v hlavnom meste od svojich nevlúdne vyzerajúcich známych, ku ktorým sa okamžite pripojil. Zlatá mládež, nadradená a namyslená.

A tak sme sa my dve dostali na miesto bezpečné pre telo i česť, priamo do kláštora Mlčiacich, čo bol mužský kláštor, takmer pevnosť, obohnaný dreveným plotom a zarytým mlčaním. Našťastie mali miesta vyhradené pre náhodné pocestné, u ktorých sa predpokladalo, že sa dlho nezdržia, a ak to aj mali v úmysle, po zhladnutí svojho dočasného príbytku si to určite rozmysleli. Bolo to neskutočne temné miesto, kde nám každý venoval len nevyhnutnú pozornosť. Ponuroseť prostredia vyhánala von.

Keď sme prechádzali cez most ponad rieku do pevnosti, Rigor stihol škodoradostne oznámiť, že v tomto meste upalujú skutočné čarodejnice.

To akože ja skutočná asi nie som.

Pochybujem, že by mohli upáliť pravé čierne čarodejnice, tie by asi nikdy nechytily, a ak áno, zrejme by ich nepopravili, lebo by ušli, a nezanechali ani svedkov. A biele? Asi by ani nezistili, že sú čarodejnice.

Kláštor obohnaný dreveným plotom bol od mestečka oddelený riekou, ktorú preklenul drevený most. Samotný komplex kláštorných budov bol oveľa rozsiahlejší než mestečko samotné. Ale boli to práve potreby kláštora, ktoré mestečko zrejme živili. Budovy v meste, akokoľvek dôstojne sa tváriace, nezapreli vidiecky charakter. Málokto z nich mala viac ako jedno poschodie. Mestom sa potulovali husi a sliepky, neprekvapili ani prasatá váľajúce sa za plotom.

Premýšľala som nad sebou, keď nás mnísi mlčky viedli drevenými chodbami k našej izbičke. Prečo ľudia nesmú vedieť, že liečim svojimi možno nie úplne bežnými schopnosťami? Veď som o ne nikoho nežiadala, ani som ich nevyvolávala nekalými spôsobmi, boli mi dané. Vždy som sa snažila využívať ich pre dobro všetkých. Čo môžu mať proti tomu, že im chcem pomáhať?

Alvea mi veľakrát vysvetľovala: „Ľudia sú zlí a neprajní a najhoršia vlastnosť je záviť.“

Dorazili sme na izbu a mňa pochytili pochmúrne myšlienky. Zachraňujem ľuďom život, a oni by ma snáď boli schopní upáliť!

Temnota kláštora bola aj nad sily Madame Der Of, takže navrhla, aby sme si niekam vyšli.

Zašla za predstaveným popýtať o sprievodcu a vrátila sa s pozvaním na proces pod dohľadom tunajších duchovných. Neviem, či to vymyslel Rigor alebo moja sprievodkyňa, nechcelo sa mi veriť, že by to mohla byť len náhoda.

Keď sme prišli na námestie, prebiehal „duchovný súd“ nad zlo páchajúcou čarodejnicou.

Súdny tribunál zasadal za stolmi rôznej výšky, poznášali ich z okolia za týmto účelom. Potom ich vrátia a budú plniť svoju pôvodnú funkciu. Provizórne námetičko vytvorili ľudia, ktorých pár strážnikov držalo ďalej od stolov. Pred súdnym tribunálom stála obžalovaná, ruky v okovách mala pripnuté ku kovovému obojku na krku.

Bola jednoducho krásna. Dlhé, kučeravé čierne vlasy, krásne láskavé hnedé oči, pleť biela, na tele ju príroda neochudobnila. Vďaka iným prednostiam vynikal neuveriteľne štíhly driek.

Zažaloval ju miestny šľachtic, ktorého vraj zvedla čarami, hoci bol právoplatne zasnúbený s inou miestnou šľachticnou. Šľachtic práve prednášal žalobu, ktorú si napísal na papier, asi aby na nič nezabudol. Mal špicatý nos a úzku dlhú bradu, bez ktorej mohol byť krajší. Vlasy takmer pokrývala baretka s perom, takže vykúkala len jedna kučera neurčitej hnedej farby. Oči mal bledohnedé, zlostné: „...čarami mi pomútila hlavu, a potom si so mnou robila, čo sa jej zachcelo. Vláčila ma ako bábku...“

„Ty hnusné klamárske prasa!“ snažila sa ho opluť obžalovaná, „Nosil si mi každý deň kvety! Daroval čižmy...“

„...podvodmi odo mňa vynucovala dary...“ pokračoval mladík.

Rigor sedel medzi sudcami ako nestranný pozorovateľ, stôl sa mu neušiel, nerátali s ním. Sedel na stoličke, noha cez nohu, na tvári nečitateľný výraz. Takmer sa medzi nich nehodil, príliš krásny. Hoci nechcel pútať pozornosť, nebolo možné si ho nevšimnúť.

Vystúpili viacerí svedkovia, ktorí mali pomôcť čarodejnicu usvedčiť, ale dôkazy to boli chabé, všetko plané reči. Nadobudla som dojem, že jediným previnením bola jej nesmierna krása.

„Chcela mi ho odvábiť. Chcela sa stať šľachticnou a okradnúť ho o majetky a mňa o všetku česť,“ obviňovala ju snúbenica so žalostne plochým hrudníkom a blond vlasmi spletenými do chudobného vrkoča, čím chcela zdôrazniť svoju morálnu nadradenosť, lebo jej nič iné neostávalo.

Obvinená sa nesúhlasne vzpínala, občas niečo vykrikla či skôr vyplula.

„Jediným mojím previnením je, že som ťa odmietla, ty, ty vydriduch!“ okrikovala žalobcu sediaceho medzi sudcami.

Sama si to zhoršovala, len pohoršovala ctený súd zložený zo šľachticov a duchovných, ktorým sa toto označenie ich súkmeňovca rozhodne nepozdávalo.

Pochytila ma triaška od zlosti a strachu o ňu, ale Madame Der Of sa predstavenie zdalo asi poučné, takže sme čakali až do vyslovenia spravodlivého rozsudku – smrť upálením.

„Mne zhorí len telo, ale tebe sa bude v pekle smažiť duša!“ stihla vyrieť nešťastnica, kým ju odtiahli do kobky, v ktorej má vyčkať v hanbe do večera, kedy bude predstavenie pokračovať. Za tmy lepšie vidno plamene. Na večerné predstavenie sme boli samozrejme pozvaní.

Bolo mi na vracanie, taká neprávosť! Nechcela som dávať v izbietke bez okienka milej Madame Der Of pod nohy, tak mi dovolila osamote sa poprechádzať v ovocnom sade, jedinom mieste, kde sa mohli pocestné nadýchať čerstvého vzduchu bez dozoru Mlčiacich.

„Počul som o nej,“ ozvalo sa spod jablone. Vôbec som si nevšimla, že tam stojí Rigor. „Vedel som, že sa pôjdeš prejsť,“ pokračoval. „Hovoril o nej ako o láske svojho života, povedal, že zruší zásnuby a zoberie si ju za ženu. Toto som nečakal, myslel som, že upalujú len nejakú pliaгу,“ zarazil sa. „Myslíš, že mu naozaj počarila?“ pýtal sa vážne, neposmieval sa.

Nevedela som, ako správne odpovedať, aby som to nepokazila.

„Pravdepodobne má nejaké schopnosti, ale určite mu nepočarila, aby ju miloval, na to jej stačí krása. Veď kto by ju nechcel?!“

Prerušil ma: „Takže je,“ to slovo mu nešlo z úst, „čarodejnica?“

„Neviem, čo si ty pod tým predstavuješ, ale áno, má nejaké schopnosti. Lenže takúto smrť si nezaslúži!“ trochu ma to rozhorčilo.

Pokýval hlavou: „Nemohla sa urobiť krásna, aby jej nikto neodolal?“

Nevedela som, či existuje niekto, kto sa dokáže urobiť krásny a neodolateľný čarami, ale ona bola krásna a príťažlivá od prírody.

„Ona za to nemôže, že mu poplietla hlavu,“ presviedčala som ho.

„A ty?“ zostril, „už si niekomu počarila?“

Vzkypela vo mne žľč, ale chcela som sa ovládať, nuž som sa otočila na odchod.

Načiahol sa za mojou rukou.

„Počkaj. Čo s tým budeme robiť?“ pokúšal sa o zmier.

„S čím?“ nechápala som.

„Nemôžeme nechať zomrieť nevinné dievča,“ vyrazil mi dych.

„Čo my s tým môžeme urobiť?“ nechápavo som krútila hlavou.

„Teraz nebudú veľmi ostražití, možno vieš nejaké triky,“ vyzvedal nedočkavo.

Prišlo mi zle, jeho predstava čarovania mi bola vzdialená.

„Ja viem len liečiť,“ povedala som nepresvedčivo, vlastne som nikdy nič iné neskúšala. Alvea ma upozorňovala, aby som

neprekračovala hranicu a nezneužívala svoju moc. „Lahko sa môže obrátiť proti tebe,“ hovorievala.

Myslím, že bol sklamaný.

„Prepáč. Mám pocit, akoby som to sám zavinil svojimi rečami, ale takto som si to nepredstavoval. Naozaj si takú smrť nezaslúži.“ Na chvíľu sa zamyslel. „Zájdem za hlavným sudcom a pokúsím sa... niečo,“ odišiel.

Cítala som sa mizerne, akoby som to bola ja, koho mali upáliť, pretože som to mohla byť ja. Hoci nie za takýchto okolností, neviem si predstaviť, že by som poplietla hlavu zasnúbenému šľachticovi.

Zrazu neviem, čo to do mňa vošlo, vybrala som sa ku strážnici, kde bolo dole pri zemi okienko, cez ktoré okoloidúci znepríjemňovali posledné chvíle života na smrť odsúdeným.

Bolo pravé poludnie, nikde nikto. Len traja malí chlapci hádzali do okienka pokazené vajcia, dospeli im to dovolili. Strašne sa zabávali, na striedačku sa snažili trafiť pomedzi mreže. Ani som nerozmýšľala nad tým, čo robím, zastavila som ich uprostred pohybu, je to trik, ktorý používam pri liečení bolestivých rán, lebo chorí sa v obavách metajú a hádžu, častokrát si spôsobia väčšiu ujmu než rana samotná. Až potom som si uvedomila, že ešte je tu mreža a deva je v okovách, lenže ona už stála pod oknom a s nádejou na mňa hľadela. Okienko bolo veľmi úzke, oboma rukami som chytila mreže a začala nimi lomcovať, čo zbytočne pritiahlo neželanú pozornosť. Začuli sme, ako vo dverách cely zaštrngotali kľúče.

„Stráže!“ vykričla prestrašená.

Zastavila som ich bez rozmyslu. Započúvali sme sa do ticha, opäť som sa pustila do mreže, povolila. Odhodila som ju na zem a zbadala ženu, ktorá prestrašene utekala ku chlapcom, asi matka. Chcela vykriknúť, tak som ju tiež zastavila.

Vopchala som sa do okienka, čarodejnica sa postavila na špičky a podala mi ruky zviazané v okovách, vytiahla som ju von. Padli sme do prachu, a nemali potuchy čo robiť ďalej. Mohlo to byť smiešne, keby to nebolo nebezpečné. Nemala som v úmysle zastaviť celé mesto, strašne som sa bála, že sa ešte niekto objaví.

A objavil sa, mních v sutane. Našťastie si stiahol kapucňu a ja som ho spoznala. Rigor! Vytiahol ešte jednu sutanu a prehodil ju cez čarodejnicu.

„Tadiaľto,“ skríkol, na nič sa nepýtal, hoci musel obchádzať ľudí, ktorí zastali uprostred pohybu ako sochy.

Viedol nás poza väznicu k rieke, kde čakal uviazaný čln, slepo sme ho nasledovali. Naskočili sme všetci traja a Rigor sa chopil vesel.

Vyskočili sme na breh, previedol nás okolo kláštorného pľota.

Srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Nikdy som nič podobné, nikdy som nič nedovolené neurobila. Preliezli sme plot, Rigor sa vyhopsol ako posledný a zoskočil k nám. Ocitli sme sa v ovocnej záhrade pre počestné. Aká trúfalosť, keby nás niekto chytil, prepadla by som sa od hanby. Čo to tu stváram!?

„Musíme ju niekam ukryť, určite to tu budú prehľadávať.“ S obavami na mňa pozrel: „Čo je s tými,“ nevedel nájsť výraz, alebo sa bál, čo odpoviem, „ľuďmi?“

Moje telo stiahnuté krčom strachu takmer na nich zabudlo, okamžite som ich uvoľnila, stačilo pár sekúnd sústredenia.

„Sú voľní,“ oznámila som zahanbene, tu sa budem ťažko tváriť, že nečarujem.

„Asi všetko videli,“ viac konštatoval, ako sa pýtal.

Len som kývla hlavou, zastavené bytosti všetko vnímajú, len sa nemôžu pohnúť. Keby som si to dopredu pripravila,

premýšlela, mohla som to urobiť inak, ale všetko sa udialo tak náhle, že som použila prvé, čo ma napadlo, to, čo používam najčastejšie.

„Podďte za mnou,“ zavelil.

Previedol nás sadom kdesi dozadu ku kompostu, nezastal, vliezol dnu a pokynul, aby sme šli za ním, jemu trčala len hlava.

„Za chvíľu sme von. Ponorte sa, ja vás potiahnem.“

Bála som sa, lenže ostať už bolo nebezpečnejšie, ako ísť ďalej. Našťastie dno nebolo tak hlboko, chytil ma za ruku a ťahal. Potom sme začali stúpať, vynorili sme sa za plotom.

Za bránami kláštora, a zrejme aj mesta.

„Musíme bežať,“ zavelil a my sme utekali za ním.

Do lesa. Bežali sme ako splašení, konáre nám šlahali do tváre, zakopávali sme o korene stromov, nohy sa nám zapletali do hustého lesného porastu. Toto sa mne v lese nestáva. Nikdy som nebežala lesom takáto do krvi doškriabaná a ošľahaná, ani nikdy v takejto panike. Boli sme už hlboko v lese, keď sme konečne zastavili.

„Viete niektorá aspoň zamiešť stopy alebo čo?“ pozrel na nás akoby neveriacky, koho si to zavesil na krk.

Zasmiala sa a pokývala hlavou na znak súhlasu, ale ukázala na ruky a krk v okovách. Ona celú dobu bežala v okovách a ja sa tu sťažujem!

Rigor nezaváhal, okovy jednoducho preštikol kliešťami, ktoré mal strategicky zavesené na opasku. On sa na rozdiel odo mňa na zachraňovanie pripravil.

„Hotovo, je zametené,“ zasmiala sa na plné hrdlo a skočila mu do náruče. Začala ho bozkávať. „Ďakujem, ďakujem, ďakujem,“ výskala od radosti, a potom sa rovnako náruživou vrhla aj na mňa.

„Čarodejnica,“ smial sa a utieral si, akože od bozkov oslintané líce. „Obe ste čarokrásne,“ jeho smiech sa menil na posmech.

Urazene sme pozreli jedna na druhú a rozrehotali sa ako malé deti. Všetci traja sme vyzerali ako bytosti Močiara, čierni od všetkých odpadov a strašne sme zapáchali, ale smiechom z nás opadla ťarcha a stres z úteku, jednoducho to nešlo zastaviť.

Prvá som sa spamätala ja: „Čo bude s Madame der Of?“ A nielen s ňou, pravdepodobne sme ohrozili celý sprievod.

Zvážnel.

„Musíme ju odtiaľ dostať,“ začal, „ale najskôr musíme nájsť riekku alebo aspoň prameň, kde sa okúpeme. Ja ju odveziem, kým nezačnú vypovedať svedkovia, a kým výpovede nezačnú dávať zmysel.“

Nájsť vodu pre mňa problém nebol, vodu cítim, aj keď je ukrytá hlboko pod zemou. Počujem, ako zurčí a cítim, ako vonia. Les je plný vody, šťavnatý, nebolo ťažké nájsť pramienok, ktorý vyvieral zo skaly, stekal po kamienkoch, aby sa zasa stratil pod zemou.

Uvedomila som si, aké nebezpečné to pre Rigora bude, čo ma vrátilo na zem. Vybadal mi z tváre, na čo myslím.

„Vy dve sa postarajte o seba, do mesta nemôžete, radšej sa schovajte hlbšie v lese. Čím ďalej zájdete, tým lepšie. Netuším, kedy sa stretne a či vôbec. Madame Der Of je úplne nevinná,“ akože na rozdiel od nás, „a to je teraz moja priorita.“

Ešte sa otočil k nej a usmial: „Povedz mi aspoň, ako sa voláš, Krása nevídaná?“

Koketne mu úsmev opätovala, celá polepená a mokrá od vody, čo jej príťažlivosť ešte zvýrazňovalo.

„Ester.“

Kývol na pozdrav a rozbehol sa od nás.

Ako asi vojde do kláštora? Mohli by ho usvedčiť deti a matka? Videli mnícha, ale mohli by ho spoznať? Myslím, že ešte je čas, ešte môže odísť, a ne byť podozrivý. Ale radšej nemyslieť na to, čo by sa stalo, keby ho usvedčili z napomáhania k úteku.

Osameli sme. Sama s úplne cudzou ženou, ktorej som z mne neznámeho dôvodu zachránila život.

„Mala by som mu ísť vyrezať srdce, a potom ho rituálne zjesť na námestí,“ rozohňala sa moja temperamentná partnerka, ale kým som rozmýšľala, o kom hovorí, ona pokračovala, „a ju by som mala povláčiť za vrkoč po námestí alebo čo.“

Stála som nesvoja, opretá o strom a náhle si uvedomila, že ani netuším, koho som zachránila, a či tá bytosť stojí za všetku tú námahu.

Pozrela na mňa: „Asi to nechám na neskôr, teraz by sme mali rozmýšľať ako ujsť prenasledovateľom, som si istá, že budú prehľadávať les.“

Neodpovedala som, to ani nebola otázka, ak tak len v jej očiach.

„Kam pôjdeme?“ hľadela, akoby jej a môj život spolu súviseli.

„Máš niekam namierené?“ skúsila ešte raz.

„Mala by som hľadať Sklený vrch,“ odušila som. Zdalo sa mi to také neskutočné a momentálne aj nepravdepodobné. Ešte včera môj plán vyzeral reálne, dnes mi pripadá ako rozprávka. Všetko sa zvrtilo za pár sekúnd. Mám cestovať na Sklený vrch, o ktorom zatiaľ nikto nepočul, ale už v prvom mestečku na ceste za ním som ohrozila všetkých, ktorí ma sprevádzali.

„Sklený vrch? Prečo?“ vyzvedala.

„Mal by sa tam naplniť môj osud,“ akosi mi to prišlo smiešne.

„Dobre, možno sa tam naplní aj môj. Kde je to?“ okamžite súhlasila.

„Neviem,“ povedala som nedbalo.

„Ty nevieš, kam ideš?“ pozrela prekvapene, akoby si práve uvedomila, že ma tiež nepozná. Skúmavo si ma premerala: „Ty nevyzeráš ako čarodejnica, nevidím žiadnu farbu.“

Mala pravdu bola to moja najväčšia výhoda, nikto nevidel moju farbu. Čarodejnici sa vidia podľa farieb, ktoré obklopujú ich telo, akoby nimi boli obkreslení a každá farba niečo znamená. Zelené sú farby prírody, modré súvisia s vodou, červené... Uvedomila som si, že jej kontúra je väčšinou krvavo červená, miestami až do čierna.

Došlo mi, že ona nie je čarodejnica, je bosorka!

Myslím, že mi vyčítala z tváre výčitky svedomia, keď som si uvedomila, že ona možno naozaj niečo spôsobilá. Čarodejnica sa nestane bosorkou len tak zo dňa na deň, muselo tam byť viac priestupkov.

„Nie, nie je to tak. Mám len trošku nezvládnutý temperament. Jeden môj dobrý známy povedal, že trošku zdržanlivosti by mi nezaškodilo. Fakt je, že väčšinu problémov si tak nejako sama zaviním. Ale tamten niktoš ma chcel zneuctiť! Keď som ho odmietla, začal sa mi vyhrážať, že ma dá upáliť, do toho prišla tá jeho s mníchom,“ odpľula si.

Bola nižšia než ja, ale keď rozprávala, bol jej plný les.

Neskoro lamentovať alebo ľutovať, som za ňu zodpovedná a jednoducho musíme niekam ujsť. Obe.

Čo by asi urobila Alvea?

Zasa mi prišlo nevoľno, Alvea by nikdy nič také nezmyselné neurobila. Nikdy by kvôli nejakej bosorky neohrozovala životy ďalších ľudí. Tri deti, ich matka, Madame Der Of, Rigor a v ne-

poslednom rade aj ja. A vlastne sme všetci možno práve naštrbili povest Jaroslavy.

Lenže Rigor tam bol bez toho, aby sa so mnou dohodol, zrejme by sa aj sám o niečo pokúsil, takže to trošku zmierňovalo moju vinu. Spoluvina znela jemnejšie, hoci hroziaca smrť sa tým nezдалa menej hrozivá, netúžila som zistiť, čo by s nami urobili, keby nás chytili.

„Pôjdeme hlbšie do lesa,“ zavelila som, „musím nájsť cestu do Starhradu, mám za niekým zájsť, už by sme nemali byť ďaleko.“ Predstierať, že mám cieľ, mi pomáhalo, hoci cestu do Starhradu som nepoznala. Mali ma tam zaviesť a ja som sa priveľmi spoliehala na svoj sprievod.

„Nemáš mapu Starhrad a okolie?“ ozvala sa vecne Ester.

Nahnevalo ma to.

„Nie, v tej rýchlosti som na ňu zabudla,“ odfrkla som.

Ester sa načiahla do vzduchu a držala v ruke mapu: Starhrad a okolie. Ešte nikdy som nikoho nevidela takto čarovať. Jednoducho siahla do vzduchu!

Pozerala som na ňu viac než rozhorčene, len sa uchechtla: „Nikto si to nevšímne. Zobrala som ju z archívu, kde zapadá prachom! Takých máp tam je.“

Bez rozpakov si sadla do tureckého sedu a rozložila zaprášenú mapu na kolená. Chvíľu som stála nerozhodne nad ňou, potom som si prisadla a pozrela do mapy.

Vlastne by sme mohli byť lesom v Starhrade skôr ako po ceste, a keby sme ešte mali kone... Ale nahlas som to radšej nepovedala.

„Som hladná,“ povedala Ester a znovu sa načiahla do vzduchu. V ruke mala riadny kus bravčového stehna: „Malo by nám to stačiť, nie?“

„Nedôveruj cudzím ľuďom!“ hovorila Alvea.